

gang med Stiftelsens Midler" mente, at der ikke var vist en saadan Sparommelighed, som det ærede Medlem eller i alt Fald de anonyme Klager, som have skrevet i nogle Blade, have fundet at være stemmende med, hvad Stifterinden ved Fundatsen skulde have tænkt sig; men jeg tror, at, hvis man virkelig under dette Raastub vilde søge at gribe ind i Bestyrelsen, saa vilde disse Bestemmelser, som den ærede Justitsminister ogsaa har raapeget, blive fuldstændig tilintetgjorte. Hvad det Andet angaar, at der er flet væsentlige Brud i Fundatsen, saa sagde det ærede Medlem selv i sit sidste Foredrag — og da ogsaa i sit første tror jeg, — at han ikke vilde paastaa, at der var flet væsentlige Brud paa Fundatsen, men han havde blot stillet denne Forespørgsel for at henlede Justitsministerens Opmærksomhed paa, om der ikke var Anledning til at undersøge, om der ikke skulde være begaaet væsentlige Brud paa Fundatsen, som kunde berettigede Justitsministeren til at sride ind. Det forekommer mig, at, naar man vil trække det saa langt ud, saa vil der unagtelig blive rig Anledning for Folkethinget til at beskæftige sig med denne Sag, hver Gang et Medlem paa Grund af nogle anonyme Klager i Loviserne finder sig foranlediget til at henvende Ministerens Opmærksomhed paa, om han ikke vil undersøge, om der ikke mulig var begaaet væsentlige Brud paa Fundatsen. Det ærede Medlem nævnte selv væsentlig kun et Tilfælde, som han vel ikke stemplede som et væsentlig Brud paa Fundatsen, men dog som en Overtrædelse af dens Bestemmelser og som vidnende om Mangel paa Pietet mod Frederik den 7des Minde, og det var disse Ladebygninger, man flytter. Jeg tror nu rigtigst til Trods for, at den ærede Forespørger fastholdt sin Mening, selv efterat Ministeren havde gjort ham opmærksom paa det Urigtige deri, at Udtrykket „Lottets Omgivelse" vistnok ingenlunde kan forstaaes om de forskellige Ladebygninger, Staldbygninger osv., idet det er ganske tydeligt, at der paa alle de Steder, hvor der tales om Lottets Omgivelser, om at have dem paa en Maade, der er Frederik den 7des Minde værdig, kun er tænkt paa Haven, Monumenter osv. og ikke kan være tænkt paa disse forskellige Kofstalbe og lignende Bygninger. Naar det ærede Medlem dernæst fremhævede — det maa jeg tillade mig i Parenthes at bemærke — at disse Brud paa Fundatsen havde været af den Besskaffenhed, at de havde nødt et hæderligt Medlem af Bestyrelsen, som oprindeligt havde været tilstede, til at træde ud deraf, saa maa jeg sige, at det fremgaar, saaledes som den ærede Justitsminister oplyste, og hvad der ogsaa er mig fuldkommen bekjendt, og hvad jeg ser mig i Staud til at dokumentere, af Bestyrelsens Protokoller, at Statsraad Klemp selv har underskrevet en Bestumning af Bestyrelsen af 7de Juli 1874, som netop gaar ud paa, at man paa Grund af den høist uheldige Situation for Leagerspris Jorpagtergaard's Byg-

ninger besluttede, da det navnlig ubetinget vilde blive nødvendigt at bygge en ny Lade paa et andet Sted end, hvor den nuværende ligger, at henvende sig til en Arkitekt derom. Denne Bestumning er underskrevet af Statsraad Klemp; om han senere har instrueret det ærede Medlem i en anden Retning, kan jeg ikke sige, men vist er det, at det saa maa bero paa en Husomlæsesfeil. Det ærede Medlem bemærkede dernæst i sit første Foredrag, at han ikke vilde nærmere omtale de andre Overtrædelser. Han kom imidlertid i sit andet Foredrag noget ind paa enkelte af dem og da navnlig ind paa det, som jo er Hovedpunktet i hele Sagen, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal fastholde Kasereringsystemet, eller hvad det ærede Medlem kaldte Gruppesystemet. Det er nu fuldkommen vist, at naar man gennemlæser Fundatsen, faar man det ud deraf, at Stifterinden har tænkt sig, at samtlige Børn skulde være under et fælles Tilsyn, navnlig under en fælles Pleiemoeder; men ligesom det maa fremhæves, at Stifterinden upaatvivlelig, dengang Fundatsen blev given, ikke har tænkt sig, at Stiftelsen skulde faae et saa overordentligt stort Omfang, som den ved Hjælp af de Midler, hun senere ved sit Testament har tillagt den, vilde kunne faae, og at det derfor var naturligt, at hun ikke har tænkt sig Andet end, at det vel vilde kunne overkommes af Een at føre Tilsyn med Børnene, saaledes maa det, naar nu først Stiftelsen ved de uhyre Midler, som hun senere ved Testament har tillagt den, og som løber op til henved 7 Millioner Kr., i Tidens Løb formodentlig vil kunne omfatte et Antal af 6—800 Børn, være, om ikke ligefrem umuligt, saa dog yderst uhenigtsmæssigt i alle Retninger at fastholde en saadan Kaserering af dem. Det vilde vistnok baade i sanitær og moralisk Henseende og lige overfor Udebrandstilfælde være yderst farligt, og det vilde navnlig udelukke det, som vistnok har været Stifterindens Lante, nemlig at der skulde staffles disse uheldige Børn et egentligt Hjem. Dette vil ikke være muligt, naar der kasereres 6—800 Børn under een Pleiemoeder. Vist er det, at det som sagt ikke stemmer direkte med Fundatsens Indhold; men for det Første maa det fremhæves, at det er netop derfor man har henstillet til Justitsministeriets Afgjørelse, om en sliig Forandring i Fundatsen kan foretages, og forsaavidt der allerede er gjort Skridt i den Retning, da savner dette ikke Hjemmel i Fundatsen; thi denne har i Slutningen af Lit. B en Bestemmelse, som siger, at, da Stifterinden er sig vel bevidst, at detaillerede bindende Regler vanskelig vilde kunne gives, før Stiftelsen i nogen Tid har været i fuld Virksomhed, saa overlader hun til Bestyrelsen efter sit bedste Stjøn at supplere disse Regler og foretage de Forandringer i mindre væsentlige Bestemmelser, hvortil den maatte finde Anledning efter den Erfaring, den maatte gjøre om, hvad der bedst